

Legislația privind raporturile de drept internațional privat

Îndrumar practic

Ediția a 2-a, îngrijită de
Conf. univ. dr. **Șerban-Alexandru Stănescu**

Actualizată la data de
25 septembrie 2022

Editura
Hamangiu
2022

CAPITOLUL AL III-LEA. REGULI APLICABILE ÎN MATERIA COMUNICĂRII ACTELOR JUDICIARE ȘI EXTRAJUDICIARE

1. Regulamentul (UE) 2020/1784

al Parlamentului European și al Consiliului din 25 noiembrie 2020
privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare
și extrajudiciare în materie civilă sau comercială
(notificarea sau comunicarea actelor)

publicat în
J.O. L 405 din 2 decembrie 2020

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,
având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 81
alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,
după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,
având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European^[1],
după consultarea Comitetului Regiunilor,
hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară^[2],
întrucât:

(1) Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului^[3] a fost modificat anterior. Întrucât se impun noi modificări substanțiale, ar trebui, din motive de claritate, să se procedeze la reformarea respectivului regulament.

(2) Uniunea și-a stabilit obiectivul de a menține și dezvolta Uniunea drept un spațiu de libertate, securitate și justiție, în cadrul căruia este asigurată libera circulație a persoanelor. Pentru realizarea unui asemenea spațiu, printre alte măsuri, Uniunea trebuie să adopte măsurile în domeniul cooperării judiciare în materie civilă care sunt necesare pentru buna funcționare a pieței interne.

(3) În scopul bunei funcționări a pieței interne și al dezvoltării unui spațiu de justiție în materie civilă în Uniune, este necesar să se îmbunătățească și să se accelereze în continuare transmiterea și notificarea sau comunicarea între statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă și comercială, garantându-se în același timp un nivel ridicat de securitate și protecție în ceea ce privește transmiterea acestor acte, apărarea drepturilor destinatarilor și protecția vieții private și a datelor cu caracter personal. Prezentul regulament urmărește îmbunătățirea eficacității și a celerității procedurilor judiciare, prin simplificarea și optimizarea acestora în materie de notificare sau comunicare a actelor judiciare și extrajudiciare la nivelul Uniunii, contribuind, totodată, la reducerea întârzierilor și a costurilor pentru persoanele fizice și pentru mediul de afaceri. Sporirea gradului de securitate juridică și simplificarea, optimizarea și digitalizarea procedurilor vor încuraja persoanele fizice și mediul de afaceri să se implice în tranzacții transfrontaliere, stimulând astfel schimburile comerciale în Uniune și stimulând, astfel, funcționarea pieței interne.

^[1] J.O. C 62 din 15 februarie 2019, p. 56.

^[2] Poziția Parlamentului European din 13 februarie 2019 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și poziția în primă lectură a Consiliului din 4 noiembrie 2020 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial). Poziția Parlamentului European din 23 noiembrie 2020 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial).

^[3] Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială (notificarea sau comunicarea actelor) și abrogarea Regulamentului (CE) nr. 1348/2000 al Consiliului (J.O. L 324 din 10 decembrie 2007, p. 79).

(4) Prezentul regulament stabilește norme pentru notificarea și comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă și comercială. Acesta nu ar trebui să se aplice în cazul notificării sau comunicării de acte judiciare și extrajudiciare în alte domenii, precum cel fiscal, vamal sau administrativ.

(5) Notificarea sau comunicarea transfrontalieră ar trebui interpretată ca fiind notificarea sau comunicarea dintr-un stat membru către alt stat membru.

(6) Prezentul regulament nu ar trebui să se aplice în ceea ce privește notificarea sau comunicarea actelor către reprezentantul autorizat al părții în statul membru al instanței, dar ar trebui să se aplice în ceea ce privește notificarea sau comunicarea oricărui act către o parte aflată într-un alt stat membru, dacă o astfel de notificare sau comunicare este necesară în temeiul dreptului statului membru al instanței, indiferent dacă a avut sau nu loc notificarea sau comunicarea actului către reprezentantul părții.

(7) În cazul în care destinatarul nu are o adresă cunoscută în scopul notificării sau al comunicării în statul membru al instanței, dar are una sau mai multe adrese cunoscute în scopul notificării sau al comunicării în unul sau mai multe dintre celelalte state membre, actul ar trebui să fie transmis respectivului stat membru pentru a fi notificat sau comunicat în temeiul prezentului regulament. Această situație nu ar trebui să fie interpretată ca reprezentând o notificare sau comunicare la nivel național în cadrul statului membru al instanței. În special, actul nu ar trebui să fie notificat sau comunicat destinatarului prin intermediul unei metode fictive de notificare sau comunicare, cum ar fi notificarea sau comunicarea prin afișare la avizierul instanței sau prin depunerea actului la dosarul instanței.

(8) În sensul prezentului regulament, noțiunea de „acte extrajudiciare” ar trebui să fie interpretată ca incluzând actele care au fost întocmite sau legalizate de o autoritate publică sau de un funcționar public și alte acte a căror transmitere formală către destinatarul lor care locuiește într-un alt stat membru este necesară pentru exercitarea, dovada sau garantarea unui drept sau a unei pretenții juridice în materie civilă sau comercială. Noțiunea de „acte extrajudiciare” nu ar trebui să fie interpretată ca incluzând actele emise de autorități administrative în vederea unor proceduri administrative.

(9) Eficiența și celeritatea procedurilor judiciare în materie civilă necesită transmiterea actelor judiciare și extrajudiciare în mod direct și prin mijloace rapide între organismele locale desemnate de statele membre. Statele membre ar trebui să poată desemna agenții de transmitere și de primire distincte sau una ori mai multe agenții care să îndeplinească ambele funcții pe o durată de cinci ani. Această desemnare ar trebui să poată fi însă reînnoită la fiecare cinci ani.

(10) Pentru a se asigura transmiterea rapidă a actelor între statele membre în scopul notificării sau comunicării, ar trebui să se utilizeze orice tehnologie modernă de comunicații adecvată, cu condiția îndeplinirii anumitor condiții privind integritatea și fiabilitatea actului primit. Prin urmare, ca regulă, orice comunicare și schimb de acte între agențiile și organismele desemnate de statele membre ar trebui să se efectueze prin intermediul unui sistem informatic descentralizat, securizat și fiabil, care să includă sisteme informatice naționale care sunt interconectate și interoperabile din punct de vedere tehnic, ca de exemplu, și fără a aduce atingere progreselor tehnologice viitoare, pe baza e-CODEX. În consecință, ar trebui să fie elaborat un sistem informatic descentralizat pentru schimbul de date în temeiul prezentului regulament. Caracterul descentralizat al sistemului informatic respectiv ar permite schimbul de date exclusiv între statele membre, fără ca vreuna dintre instituțiile Uniunii să fie implicată în acest schimb.

(11) Fără a aduce atingere unor posibile progrese tehnologice viitoare, sistemul informatic descentralizat securizat și componentele sale nu ar trebui înțelese ca reprezentând neapărat un serviciu de distribuție electronică înregistrată calificat, în înțelesul definiției din Regulamentul (UE) nr. 910/2014 al Parlamentului European și al Consiliului^[1].

(12) Comisiei ar trebui să-i revină răspunderea pentru elaborarea, întreținerea și dezvoltarea viitoare a unui software de implementare de referință, pe care statele membre ar trebui să îl

^[1] Regulamentul (UE) nr. 910/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 privind identificarea electronică și serviciile de încredere pentru tranzacțiile electronice pe piața internă și de abrogare a Directivei 1999/93/CE (J.O. L 257 din 28 august 2014, p. 73).

poată utiliza în locul unui sistem informatic național, în conformitate cu principiul protecției datelor începând cu momentul conceperii și cu principiul protecției datelor în mod implicit. La proiectarea, dezvoltarea și întreținerea software-ului de implementare de referință Comisia ar trebui să asigure respectarea cerințelor în materie de protecție a datelor și a principiilor de protecție a datelor prevăzute în Regulamentele (UE) 2018/1725^[1] și (UE) 2016/679^[2] ale Parlamentului European și ale Consiliului, în special a principiului protecției datelor începând cu momentul conceperii și a principiului protecției datelor în mod implicit. Software-ul de implementare de referință ar trebui, de asemenea, să includă măsurile tehnice adecvate și să permită măsurile organizatorice necesare pentru a asigura un nivel de securitate și de interoperabilitate care să fie adecvat pentru schimbul de informații în contextul notificării sau comunicării actelor.

(13) În ceea ce privește componentele sistemului informatic descentralizat aflate în responsabilitatea Uniunii, entitatea care le administrează ar trebui să dispună de resurse suficiente pentru a asigura funcționarea corespunzătoare a respectivului sistem.

(14) Autorității competente sau autorităților competente în temeiul dreptului intern ar trebui să le revină răspunderea în calitate de operatori în înțelesul Regulamentului (UE) 2016/679 pentru prelucrarea datelor cu caracter personal pe care o efectuează în temeiul prezentului regulament cu ocazia transmiterii de acte între statele membre.

(15) Transmiterea prin intermediul sistemului informatic descentralizat ar putea deveni imposibilă ca urmare a unei perturbări a sistemului. Alte mijloace de comunicare ar putea fi mai adecvate, de asemenea, în circumstanțe excepționale, printre care în situații în care conversia unei documentații voluminoasă în format electronic ar impune agenției de transmitere o sarcină administrativă disproporționată sau atunci când actul original este necesar pe suport de hârtie pentru a se evalua autenticitatea sa. Atunci când nu este folosit sistemul informatic descentralizat, transmiterea ar trebui efectuată prin cele mai adecvate mijloace alternative. Astfel de mijloace alternative ar trebui să implice, printre altele, ca transmiterea să fie efectuată cât mai rapid posibil și într-un mod securizat prin alte mijloace electronice securizate sau printr-un serviciu poștal.

(16) În vederea îmbunătățirii transmiterii în format electronic transfrontaliere de acte prin sistemul informatic descentralizat, acestor acte nu ar trebui să li respingă efectele juridice și nu ar trebui considerate inadmisibile ca mijloace de probă în proceduri exclusiv pentru motivul că sunt în format electronic. Cu toate acestea, acest principiu nu ar trebui să aducă atingere determinării efectelor juridice sau admisibilității unor astfel de acte ca mijloace de probă în conformitate cu dreptul intern. De asemenea, acest principiu nu ar trebui să aducă atingere nici dispozițiilor de drept intern privind conversiunea actelor.

(17) Pentru a facilita transmiterea și notificarea sau comunicarea actelor între statele membre, ar trebui să fie utilizate formularele prevăzute în anexa I. Actul care urmează să fie transmis ar trebui să fie însoțit de o cerere redactată folosind formularul A din anexa I. Formularul ar trebui completat în limba oficială a statului membru de destinație sau, în cazul în care există mai multe limbi oficiale în statul membru în cauză, în limba oficială sau într-una dintre limbile oficiale ale locului unde urmează să se facă notificarea sau comunicarea, sau într-o altă limbă pe care statul membru respectiv a indicat că o acceptă. Fiecare stat membru ar trebui să indice limba sau limbile oficiale ale Uniunii, altele decât cea sau cele proprii, pe care le poate accepta.

(18) Agenției de transmitere ar trebui să i se trimită, în mod automat prin intermediul sistemului informatic descentralizat sau prin alte mijloace, cât mai curând posibil și, în orice caz, în termen de șapte zile de la primirea actului, o confirmare de primire utilizând formularul D din anexa I.

(19) În situația în care primește un certificat de neefectuare a notificării sau a comunicării actelor, este important pentru agenția de transmitere să cunoască dacă autoritățile din statul

^[1] Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2018 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 45/2001 și a Deciziei nr. 1247/2002/CE (J.O. L 295 din 21 noiembrie 2018, p. 39).

^[2] Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (J.O. L 119 din 4 mai 2016, p. 1).

membru de destinație au prezentat sau nu cereri registrelor de evidență a domiciliilor sau altor baze de date, în cazul în care există astfel de registre sau de baze de date, pentru o căutare a unei noi adrese a persoanei căreia trebuie să i se notifice sau comunice actul. Prin urmare, statele membre ar trebui să informeze Comisia dacă autoritățile lor prezintă astfel de cereri din proprie inițiativă în cazurile în care adresa indicată în cererea de notificare sau de comunicare nu este corectă. Cu toate acestea, prezentul regulament nu ar trebui să impună autorităților statelor membre obligația de a prezenta astfel de cereri.

(20) În cazul în care, pe baza informațiilor sau a actelor transmise, nu se poate executa o cerere de notificare sau de comunicare, atunci când această cerere nu intră în domeniul de aplicare al prezentului regulament, atunci când neîndeplinirea cerințelor de formă face imposibilă notificarea sau comunicarea, sau atunci când această cerere a fost transmisă unei agenții de primire care nu are competență teritorială, agenția de primire ia măsurile menționate în prezentul regulament fără întârzieri nejustificate, nerezonabile și inutile, în funcție de circumstanțele specifice, inclusiv de mijloacele de comunicare aflate la dispoziția sa.

(21) Rapiditatea transmiterii necesită ca notificarea sau comunicarea actelor să se efectueze în termen de câteva zile de la primirea actului. Notificarea sau comunicarea actelor ar trebui efectuată cât mai curând posibil și, în orice caz, în termen de o lună de la primirea acestora de către agenția de primire.

(22) Agenția de primire ar trebui să ia în continuare toate măsurile necesare pentru notificarea sau comunicarea actului chiar și în cazurile în care notificarea sau comunicarea nu a fost posibilă în termen de o lună de la primirea actului, de exemplu, pentru că pârâțul nu s-a aflat la domiciliul său, fiind în vacanță sau nu s-a aflat la locul său de muncă, fiind în deplasare în interes de serviciu. Cu toate acestea, pentru a se evita ca agenția de primire să aibă pe termen nelimitat obligația de a lua măsurile necesare pentru notificarea sau comunicarea unui act, agenția de transmitere ar trebui să poată preciza un termen ulterior căruia notificarea sau comunicarea nu mai este necesară, folosind formularul A din anexa I.

(23) Pentru a asigura eficacitatea prezentului regulament, circumstanțele în care este posibil să se refuze notificarea sau comunicarea actelor ar trebui să se limiteze la situații excepționale.

(24) În toate cazurile în care actul care trebuie notificat sau comunicat nu este redactat în limba oficială sau într-una dintre limbile oficiale ale locului de notificare sau comunicare, agenția de primire ar trebui să informeze destinatarul în scris, utilizând formularul L din anexa I, cu privire la faptul că destinatarul poate refuza să accepte actul care se notifică sau comunică în cazul în care actul nu este redactat nici într-o limbă pe care destinatarul o înțelege și nici în limba oficială ori într-una dintre limbile oficiale ale locului de notificare sau comunicare. Această regulă ar trebui să se aplice și în cazul oricăror notificări sau comunicări ulterioare după ce destinatarul și-a exercitat dreptul de refuz. Dreptul de refuz ar trebui să se aplice și în cazul notificării sau comunicării prin intermediul agenților diplomatici sau al funcționarilor consulari, în cazul notificării sau comunicării prin servicii poștale, în cazul notificării sau comunicării electronice și în cazul notificării sau comunicării directe. Ar trebui să fie posibil să se remedieze notificarea sau comunicarea actului refuzat prin notificarea sau comunicarea unei traduceri a actului către destinatar.

(25) În cazul în care la actul care trebuie notificat sau comunicat este anexată o traducere, aceasta ar trebui să fie legalizată, sau considerată acceptabilă, pe baza altor criterii, pentru desfășurarea procedurilor în conformitate cu dreptul statului membru de origine. Traducerea ar trebui pusă la dispoziția statului membru în care urmează să aibă loc notificarea sau comunicarea. Traducerea actelor într-o altă limbă pentru a asigura respectarea prezentului regulament nu aduce atingere posibilității destinatarului de a contesta corectitudinea traducerii în conformitate cu dreptul statului membru al instanței.

(26) Dacă destinatarul a refuzat să accepte actul, iar instanța sau autoritatea sesizată în cauză decide, în urma verificării, că refuzul nu a fost justificat, respectiva instanță sau autoritate ar trebui să aibă în vedere un mod adecvat de a-l informa pe destinatar în legătură cu respectiva decizie, în conformitate cu dreptul intern. Pentru a verifica dacă refuzul a fost sau nu justificat, instanța sau autoritatea ar trebui să ia în considerare toate informațiile relevante de la dosar pentru a determina competențele lingvistice ale destinatarului. Dacă este relevant, atunci când evaluează competențele lingvistice ale destinatarului, instanța ar putea ține cont de elemente

de fapt, cum ar fi documente redactate de către destinatar în limba în cauză, dacă profesia destinatarului presupune sau nu anumite competențe lingvistice, dacă destinatarul este sau nu cetățean al statului membru al instanței sau dacă a locuit sau nu în trecut în statul membru respectiv pentru o perioadă lungă de timp.

(27) Date fiind diferențele dintre statele membre în ceea ce privește normele procedurale, data efectivă a notificării sau comunicării variază în funcție de statul membru în cauză. În contextul acestor situații și a dificultăților care pot surveni, prezentul regulament ar trebui să prevadă un sistem prin care dreptul statului membru de destinație să fie cel care stabilește data notificării sau a comunicării. Cu toate acestea, în cazul în care, în temeiul dreptului intern al unui stat membru, un act trebuie notificat sau comunicat într-un termen determinat, data luată în considerare, în ceea ce privește solicitantul, ar trebui să fie cea stabilită de dreptul aceluia stat membru. Respectivul sistem al datei duble există numai într-un număr restrâns de state membre. Dacă aplică respectivul sistem, statele membre ar trebui să comunice Comisiei respectiva informație, care ar trebui să pună informația la dispoziție în format electronic prin intermediul Rețelei judiciare europene în materie civilă și comercială constituită prin Decizia 2001/470/CE a Consiliului^[1] și pe portalul european e-justiție.

(28) Pentru facilitarea accesului la justiție, statele membre ar trebui să stabilească o taxă unică și fixă pentru angajarea unui executor judecătoresc sau a unei persoane competente, în conformitate cu dreptul statului membru de destinație. Respectiva taxă unică și fixă ar trebui să respecte principiile proporționalității și nediscriminării. Obligativitatea unei taxe unice fixe nu ar trebui să excludă posibilitatea ca statele membre să stabilească diferite taxe pentru diferite tipuri de notificare sau comunicare, atât timp cât principiile menționate sunt respectate.

(29) Fiecare stat membru ar trebui să aibă libertatea de a efectua notificarea sau comunicarea actelor către persoane rezidente în alt stat membru prin intermediul serviciilor poștale, în mod direct prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire sau echivalentul acesteia. Serviciul poștal, privat sau public, ar trebui să poată fi utilizat pentru notificarea sau comunicarea actelor sub diferite tipuri de scrisori, inclusiv prin trimiteri grupate de scrisori.

(30) În conformitate cu jurisprudența constantă a Curții de Justiție a Uniunii Europene^[2], notificarea sau comunicarea directă prin intermediul serviciilor poștale în temeiul prezentului regulament ar trebui considerată a fi valabil efectuată chiar dacă actul nu a fost remis personal destinatarului, în cazul în care a fost notificat sau comunicat la domiciliul acestuia unei persoane adulte care locuiește la aceeași adresă cu destinatarul sau care este angajată de către destinatar la respectiva adresă și care are capacitatea și este dispusă să accepte actul, cu excepția cazului în care dreptul intern al statului membru al instanței permite notificarea sau comunicarea actului respectiv numai personal destinatarului.

(31) Eficiența și celeritatea procedurilor judiciare transfrontaliere necesită canale directe, rapide și sigure prin care persoanelor din alte state membre să li se notifice sau comunice acte. Prin urmare, ar trebui să fie posibil să se notifice sau să se comunice acte direct prin mijloace electronice unui destinatar care are o adresă cunoscută în scopul notificării sau al comunicării în alt stat membru. Condițiile de utilizare a unui astfel de tip de servicii electronice directe ar trebui să fie de așa natură încât să garanteze că notificarea sau comunicarea electronică se efectuează numai prin mijloace electronice care sunt disponibile în temeiul dreptului statului membru al instanței pentru notificarea sau comunicarea de acte la nivel național, și să asigure garanții adecvate pentru protejarea intereselor destinatarilor, inclusiv standarde tehnice înalte și obligativitatea consimțământului expres al destinatarului.

(32) Ar trebui să fie posibilă notificarea sau comunicarea actelor către destinatar în format electronic prin folosirea unor servicii de distribuție electronică înregistrată calificate în sensul Regulamentului (UE) nr. 910/2014, cu condiția ca destinatarul să își fi dat în prealabil consimțământul expres pentru utilizarea de mijloace electronice în scopul notificării sau comunicării de acte în cursul procedurilor judiciare. În astfel de situații, consimțământul expres prealabil ar putea

^[1] Decizia 2001/470/CE a Consiliului din 28 mai 2001 de creare a unei Rețele Judiciare Europene în materie civilă și comercială (J.O. L 174 din 27 iunie 2001, p. 25).

^[2] Hotărârea Curții de Justiție din 2 martie 2017, *Andrew Marcus Henderson/Novo Banco SA*, C-354/15, ECLI:EU:C:2017:157.

fi acordat fie pentru proceduri specifice, fie sub forma unui consimțământ general de a-i fi notificate sau comunicate acte în cursul procedurilor judiciare prin intermediul acestei metode de notificare sau de comunicare. De asemenea, respectivul consimțământ ar putea fi dat atunci când, în temeiul dreptului statului membru al instanței, actele de procedură ar putea fi notificate sau comunicate prin intermediul unui sistem electronic și destinatarul și-a dat acordul cu privire la utilizarea acestui sistem în ceea ce privește notificarea sau comunicarea actelor înainte să fi fost notificate sau comunicate către destinatar acte prin intermediul acestui sistem.

(33) Actele i-ar putea fi notificate sau comunicate în format electronic destinatarului fără să fie folosite servicii de distribuție electronică înregistrată calificate în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 910/2014, cu condiția ca destinatarul să își fi exprimat în prealabil, în fața instanței sau a autorității sesizate în cauză sau în fața părții responsabile de notificare sau comunicare în cursul respectivei proceduri, consimțământul expres privind utilizarea în cursul respectivei proceduri a e-mailului transmis către o adresă de e-mail specificată, cu condiția să fi fost obținută dovada primirii actului de către destinatar. Destinatarul ar trebui să confirme primirea actului prin semnarea și trimiterea înapoi a unei confirmări de primire sau prin trimiterea înapoi a unui e-mail de la adresa de e-mail furnizată de destinatar în vederea notificării sau a comunicării. Ar trebui să fie posibilă semnarea electronică a confirmării de primire. Pentru a garanta securitatea transmiterii, statele membre ar putea preciza condiții suplimentare în care acestea vor accepta notificarea sau comunicarea în format electronic prin e-mail, în cazul în care dreptul intern prevede condiții mai stricte în ceea ce privește notificarea sau comunicarea în format electronic prin e-mail sau în cazul în care dreptul intern nu permite astfel de notificare sau comunicare prin e-mail. Astfel de condiții ar putea să se refere la aspecte precum identificarea expeditorului și a destinatarului, integritatea actelor trimise și protecția transmisiei împotriva interferențelor din exterior.

(34) Orice persoană care are un interes într-o anumită procedură judiciară ar trebui să poată efectua notificarea sau comunicarea actelor direct prin intermediul executorilor judecătorești, al funcționarilor sau al altor persoane competente din statul membru în care se intenționează efectuarea notificării sau a comunicării, cu condiția ca o astfel de notificare sau comunicare directă să fie permisă în conformitate cu dreptul aceluia stat membru.

(35) În cazul în care dreptul intern și prezentul regulament conferă instanței dreptul de a pronunța o hotărâre chiar și în absența certificatului de efectuare a notificării sau comunicării ori remiterii actului de sesizare a instanței sau a unui act echivalent acestuia, ar trebui întreprinse toate demersurile rezonabile în sensul obținerii certificatului prin intermediul autorităților sau organismelor competente ale statului membru de destinație înainte de a se pronunța orice hotărâre, în conformitate cu orice alte cerințe legate de protecția intereselor pârâtului. Dacă acest lucru nu este incompatibil cu dreptul intern, ar trebui depuse toate eforturile rezonabile pentru informarea pârâtului a cărui adresă sau al cărui cont sunt cunoscute de instanța sesizată cu privire la faptul că a fost inițiată o procedură judiciară, prin orice canal de comunicare disponibil, inclusiv prin tehnologii moderne de comunicații.

(36) Comisia ar trebui să elaboreze un manual care să cuprindă informațiile relevante pentru aplicarea corespunzătoare a prezentului regulament. Manualul ar trebui să fie pus la dispoziție prin Rețeaua judiciară europeană în materie civilă și comercială. Comisia și statele membre ar trebui să ia toate măsurile pentru a se asigura că informațiile din manual sunt actualizate și complete, în special în ceea ce privește datele de contact ale agențiilor de primire și ale agențiilor de transmitere.

(37) Pentru calcularea duratelor și a termenelor stabilite prin prezentul regulament ar trebui să se aplice Regulamentul (CEE, Euratom) nr. 1182/71 al Consiliului^[1].

(38) În vederea actualizării formularelor din anexa I la prezentul regulament sau al efectuării unor modificări tehnice ale respectivelor formulare, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ar trebui delegată Comisiei în ceea ce privește modificarea respectivei anexe. Este deosebit de important ca, în cursul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți, și

^[1] Regulamentul (CEE, Euratom) nr. 1182/71 al Consiliului din 3 iunie 1971 privind stabilirea regulilor care se aplică termenelor, datelor și expirării termenelor (J.O. L 124 din 8 iunie 1971, p. 1).

ca respectivele consultări să se desfășoare în conformitate cu principiile stabilite în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare^[1]. În special, pentru a asigura participarea egală la pregătirea actelor delegate, Parlamentul European și Consiliul primesc toate documentele în același timp cu experții din statele membre, iar experții acestor instituții au acces sistematic la reuniunile grupurilor de experți ale Comisiei însărcinate cu pregătirea actelor delegate.

(39) În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentului regulament, Comisiei ar trebui să îi fie conferite competențe de executare. Respectivele competențe de executare ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului^[2].

(40) Prezentul regulament ar trebui să prevaleze asupra prevederilor din acordurile sau înțelegerile bilaterale sau multilaterale încheiate de statele membre, care au același domeniu de aplicare ca prezentul regulament, în special, Convenția de la Haga din 15 noiembrie 1965 privind notificarea și comunicarea în străinătate a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială, în raporturile dintre statele membre care sunt părți la aceste instrumente. Prezentul regulament nu împiedică statele membre să mențină sau să încheie acorduri sau înțelegeri vizând accelerarea sau simplificarea transmiterii actelor, cu condiția ca respectivele acorduri sau înțelegeri să fie compatibile cu prezentul regulament.

(41) Drepturile și libertățile fundamentale ale tuturor persoanelor implicate ar trebui să fie pe deplin respectate în conformitate cu dreptul Uniunii, în special dreptul la acces egal la justiție, la nediscriminare și la protecția datelor cu caracter personal și a vieții private.

(42) Informațiile transmise în temeiul prezentului regulament ar trebui să beneficieze de o protecție corespunzătoare. Această protecție intră sub incidența Regulamentului (UE) 2016/679 și a Directivei 2002/58/CE a Parlamentului European și a Consiliului^[3]. Datele cu caracter personal care nu sunt relevante pentru tratarea unui anumit caz ar trebui șterse imediat.

(43) În conformitate cu punctele 22 și 23 din Acordul interinstituțional privind o mai bună legiferare din 13 aprilie 2016, Comisia ar trebui să evalueze prezentul regulament pe baza informațiilor colectate prin mecanisme specifice de monitorizare pentru a evalua efectele reale ale prezentului regulament și necesitatea unor măsuri suplimentare. În cazul în care colectează date privind notificarea sau comunicarea actelor în temeiul prezentului regulament și, în special, informații privind numărul de cereri transmise și de cereri primite, numărul de cazuri în care transmiterea a fost efectuată prin alte mijloace decât prin intermediul sistemului informatic descentralizat, numărul de certificate primite de neefectuare a notificării sau comunicării actelor și numărul de notificări privind refuzul din motive de limbă primite de agențiile de transmitere, statele membre ar trebui să furnizeze Comisiei astfel de date, în scop de monitorizare. Software-ul de implementare de referință dezvoltat de Comisie ca sistem back-end ar trebui să colecteze în mod programat datele necesare în scopuri de monitorizare, iar datele respective ar trebui să fie transmise Comisiei. În cazul în care statele membre aleg să utilizeze un sistem informatic național în locul software-ului de implementare de referință dezvoltat de Comisie, respectivul sistem poate fi echipat să colecteze în mod programat datele respective și, în acest caz, datele respective ar trebui să fie transmise Comisiei.

(44) Întrucât obiectivele prezentului regulament nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre, din cauza diferențelor dintre normele naționale care reglementează competența judiciară și recunoașterea și executarea hotărârilor, dar, având în vedere aplicabilitatea directă și caracterul obligatoriu al prezentului regulament, acestea pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul

^[1] J.O. L 123 din 12 mai 2016, p. 1.

^[2] Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (J.O. L 55 din 28 februarie 2011, p. 13).

^[3] Directiva 2002/58/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 iulie 2002 privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice (Directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice) (J.O. L 201 din 31 iulie 2002, p. 37).

proportionalității, astfel cum este prevăzut la articolul respectiv, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea respectivelor obiective.

(45) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a fost consultată în conformitate cu articolul 42 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2018/1725 și a emis un aviz la 13 septembrie 2019^[1].

(46) Pentru ca dispozițiile sale să devină mai ușor accesibile și lizibile, Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 ar trebui să fie abrogat și să fie înlocuit cu prezentul regulament.

(47) În conformitate cu articolul 3 și cu articolul 4a alineatul (1) din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Regatul Unit^[2] și Irlanda și-au notificat intenția de a participa la adoptarea și la aplicarea prezentului regulament.

(48) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Danemarca^[3] nu participă la adoptarea prezentului regulament, acesta nu este obligatoriu pentru respectivul stat membru și nu i se aplică,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT^[4]:

Capitolul I. Dispoziții generale

Articolul 1. Domeniu de aplicare. (1) Prezentul regulament se aplică notificărilor și comunicărilor transfrontaliere ale actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială. Acesta nu se aplică, în special, în materie fiscală, vamală sau administrativă și nici în ceea ce privește răspunderea unui stat membru privind acte sau omisiuni în cadrul exercitării autorității publice (*acta iure imperii*).

(2) Cu excepția articolului 7, prezentul regulament nu se aplică în cazul în care nu este cunoscută adresa persoanei căreia trebuie să i se notifice sau comunice un act.

(3) Prezentul regulament nu se aplică în cazul notificării sau al comunicării unui act în statul membru al instanței către un reprezentant autorizat de persoana căreia trebuie să i se notifice sau comunice actul, indiferent de locul de reședință al respectivei persoane.

Articolul 2. Definiții. În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

1. „stat membru al instanței” înseamnă statul membru în care se desfășoară procedura judiciară;
2. „sistem informatic descentralizat” înseamnă o rețea de sisteme informatice naționale și de puncte de acces interoperabile ce funcționează sub responsabilitatea și gestionarea individuală

^[1] J.O. C 370 din 31 octombrie 2019, p. 24.

^[2] *N.a.* În prezent, trebuie să se țină cont de faptul că, la data de 31 ianuarie 2020, Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord s-a retras din Uniunea Europeană și din Comunitatea Europeană a Energiei Atomice (Euratom). Potrivit art. 68 lit. (a) din Acordul privind retragerea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord din Uniunea Europeană și din Comunitatea Europeană a Energiei Atomice (J.O. L 29 din 31 ianuarie 2020), „În Regatul Unit, precum și în statele membre în situații care implică Regatul Unit, următoarele acte se aplică după cum urmează: (a) Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului [în vigoare la data încheierii acordului, înlocuit ulterior de Regulamentul (UE) 2020/1784 – n.a.] (...) se aplică actelor judiciare și extrajudiciare care au fost primite în vederea notificării sau comunicării înainte de încheierea perioadei de tranziție de către: (i) o agenție de primire; (ii) un organism central al statului pe teritoriul căruia urmează să se efectueze notificarea sau comunicarea; sau (iii) agenți diplomatici sau consulari, servicii poștale sau executori judecătorești, funcționari sau alte persoane competente din statul de primire, menționați (menționate) la articolele 13, 14 și 15 din regulamentul menționat; (...)", iar conform art. 69 alin. (3) din același acord, „Articolul 68 litera (a) din prezentul acord se aplică, de asemenea, în ceea ce privește dispozițiile Regulamentului (UE) nr. 1393/2007 aplicabile în temeiul Acordului dintre Comunitatea Europeană și Regatul Danemarcei privind notificarea și comunicarea actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială (...)" Potrivit art. 126 din acord, perioada de tranziție s-a încheiat la 31 decembrie 2020.

^[3] *N.a.* Prin scrisoarea din 22 decembrie 2020, Danemarca a notificat Comisia cu privire la decizia sa de a pune în aplicare conținutul Regulamentului (UE) 2020/1784 (a se vedea J.O. L 19 din 21 ianuarie 2021).

^[4] *N.a.* A se vedea și Legea nr. 189/2003 privind asistența judiciară internațională în materie civilă și comercială, republicată (M. Of. nr. 392 din 4 iunie 2015), *supra*, Partea a III-a, Capitolul I, nr. 2, precum și https://e-justice.europa.eu/content_european_judicial_atlas_in_civil_matters-321-ro.do.

a fiecărui stat membru, care permite schimbul transfrontalier securizat și fiabil de informații între sistemele informatice naționale.

Articolul 3. Agenții de transmitere și agenții de primire. (1) Fiecare stat membru desemnează funcționarii publici, autoritățile sau alte persoane care au competența să transmită actele judiciare sau extrajudiciare ce trebuie notificate sau comunicate într-un alt stat membru (denumite în continuare „agenții de transmitere”).

(2) Fiecare stat membru desemnează funcționarii publici, autoritățile sau alte persoane care au competența să primească actele judiciare sau extrajudiciare provenind din alt stat membru (denumite în continuare „agenții de primire”).

(3) Statele membre pot desemna agenții de transmitere și de primire distincte sau una sau mai multe agenții care să îndeplinească ambele funcții. Statele membre federale, statele membre în care se aplică mai multe sisteme de drept și statele membre în care există unități teritoriale autonome pot desemna mai multe asemenea agenții. Desemnarea acestora produce efecte pe o durată de cinci ani și poate fi reînnoită pentru durate ulterioare de câte cinci ani.

(4) Fiecare stat membru prezintă Comisiei următoarele informații:

(a) denumirile și adresele agențiilor de primire menționate la alineatele (2) și (3);

(b) competența teritorială a respectivelor agenții de primire;

(c) mijloacele de primire a actelor de care dispun respectivele agenții de primire atunci când se aplică articolul 5 alineatul (4); și

(d) limbile care pot fi utilizate pentru completarea formularelor prevăzut în anexa I.

Statele membre informează Comisia cu privire la orice modificare ulterioară a informațiilor menționate la primul paragraf.

Articolul 4. Organismul central. Fiecare stat membru desemnează un organism central care este însărcinat cu:

(a) furnizarea de informații agențiilor de transmitere;

(b) căutarea de soluții pentru orice dificultăți ce pot apărea cu ocazia transmiterii actelor în scopul notificării sau al comunicării;

(c) transmiterea, în cazuri excepționale, a unei cereri de notificare sau comunicare către agenția competentă de primire, la cererea agenției de transmitere.

Statele membre federale, statele membre în care se aplică mai multe sisteme de drept și statele membre în care există unități teritoriale autonome pot desemna mai multe organisme centrale.

Articolul 5. Mijloace de comunicare care trebuie folosite de agențiile de transmitere, agențiile de primire și organismele centrale. (1) Actele care trebuie să fie notificate sau comunicate, cererile, confirmările, confirmările de primire, certificatele și comunicările efectuate pe baza formularelor din anexa I între agențiile de transmitere și agențiile de primire, între aceste agenții și organismele centrale sau între organismele centrale din diferite state membre se transmit prin intermediul unui sistem informatic descentralizat, securizat și fiabil. Respectivul sistem informatic descentralizat se bazează pe o soluție interoperabilă, precum e-CODEX.

(2) Cadrul juridic general pentru utilizarea serviciilor electronice de încredere calificate stabilit în Regulamentul (UE) nr. 910/2014 se aplică actelor care trebuie notificate sau comunicate, cererilor, confirmărilor, confirmărilor de primire, certificatelor și comunicărilor transmise prin intermediul sistemului informatic descentralizat.

(3) În cazul în care actele care trebuie notificate sau comunicate, cererile, confirmările, confirmările de primire, certificatele și comunicările menționate la alineatul (1) din prezentul articol necesită sau implică un sigiliu sau o semnătură olografă, se pot utiliza în loc de acestea sigiliile electronice calificate sau semnături electronice calificate, astfel cum sunt definite în Regulamentul (UE) nr. 910/2014.

(4) În cazul în care nu este posibilă transmiterea în conformitate cu alineatul (1) din cauza perturbării a sistemului informatic descentralizat sau din cauza unor circumstanțe excepționale, transmiterea se efectuează prin cele mai rapide și mai adecvate mijloace alternative, ținând seama de nevoia de a asigura fiabilitatea și securitatea.

Articolul 6. Efectele juridice ale actelor în format electronic. Actelor care sunt transmise prin sistemul informatic descentralizat nu li se refuză efectele juridice și nici nu sunt considerate inadmisibile ca mijloace de probă în cadrul unei proceduri exclusiv pentru motivul că sunt în format electronic.

Articolul 7. Asistență în cazul cererilor privind adresa. (1) În cazul în care nu se cunoaște adresa persoanei căreia trebuie să i se notifice sau comunice actul judiciar sau extrajudiciar într-un alt stat membru, respectivul stat membru acordă asistență pentru determinarea adresei cel puțin printr-una din următoarele modalități:

(a) indicarea autorităților desemnate către care agențiile de transmitere să poată adresa solicitări pentru determinarea adresei persoanei căreia trebuie să i se notifice sau comunice actul;

(b) acordarea posibilității persoanelor din alte state membre să adreseze cereri de informații privind adresele persoanelor cărora trebuie să li se notifice sau comunice acte direct la registrele de evidență a domiciliilor sau la alte baze de date accesibile publicului, inclusiv să adreseze cereri în format electronic, prin intermediul unui formular disponibil pe portalul european e-justiție; sau

(c) oferirea unor informații detaliate, pe portalul european e-justiție, privind modul de identificare a adreselor persoanelor cărora trebuie să li se notifice sau comunice actul.

(2) Fiecare stat membru transmite Comisiei următoarele informații în vederea punerii acestora la dispoziție pe portalul european e-justiție:

(a) modalitățile de asistență pe care statul membru le va oferi pe teritoriul său în temeiul alineatului (1);

(b) după caz, denumirile și datele de contact ale autorităților menționate la alineatul (1) literele (a) și (b);

(c) dacă autoritățile statului membru de destinație adresează registrele de evidență a domiciliilor sau altor baze de date, din proprie inițiativă, cereri de informații privind adresele în cazurile în care adresa indicată în cererea de notificare sau de comunicare nu este corectă.

Statele membre informează Comisia cu privire la orice modificare ulterioară a informațiilor menționate la primul paragraf.

Capitolul II. Acte judiciare

Secțiunea 1. Transmiterea și notificarea sau comunicarea actelor judiciare

Articolul 8. Transmiterea actelor. (1) Actele judiciare sunt transmise direct și în termenul cel mai scurt între agențiile de transmitere și cele de primire.

(2) Actul care trebuie să fie transmis este însoțit de o cerere redactată folosind formularul A din anexa I. Formularul se completează în limba oficială a statului membru de destinație sau, în cazul în care există mai multe limbi oficiale în statul membru în cauză, în limba oficială sau într-una dintre limbile oficiale ale locului unde urmează să se facă notificarea sau comunicarea, sau într-o altă limbă pe care statul membru respectiv a indicat că o acceptă.

Fiecare stat membru comunică Comisiei orice limbă oficială a Uniunii, alta decât cea proprie, în care poate fi completat formularul.

(3) Actele transmise în temeiul prezentului regulament sunt scutite de cerința legalizării, precum și de orice altă formalitate echivalentă.

(4) În cazul în care agenția de transmitere solicită să i se returneze un exemplar al actului transmis pe suport de hârtie în conformitate cu articolul 5 alineatul (4), însoțit de certificatul menționat la articolul 14, aceasta expediază respectivul act în dublu exemplar.

Articolul 9. Traducerea actelor. (1) Agenția de transmitere căreia solicitantul i-a prezentat actul în vederea transmiterii informează solicitantul că destinatarul poate refuza să accepte actul dacă acesta nu este redactat într-una dintre limbile prevăzute la articolul 12 alineatul (1).

(2) Solicitantul suportă toate cheltuielile pentru traducere efectuate înainte de transmiterea actului, fără a aduce atingere unor eventuale decizii adoptate ulterior de instanță sau de autoritatea competentă cu privire la sarcina suportării acestor cheltuieli.

Articolul 10. Primirea actelor de către agenția de primire. (1) La primirea actului, agenția de primire trimite agenției de transmitere în mod automat confirmarea de primire, cât mai curând posibil, prin intermediul sistemului informatic descentralizat sau, în cazul în care confirmarea de primire este transmisă prin alte mijloace, cât mai curând posibil și, în orice caz, în termen de șapte zile de la primirea actului, folosind formularul D din anexa I.

(2) În cazul în care, pe baza informațiilor sau a actelor transmise, cererea de notificare sau de comunicare nu poate fi executată, agenția de primire contactează fără întârziere agenția de transmitere în vederea obținerii informațiilor sau a actelor lipsă, folosind formularul E din anexa I.

(3) Atunci când cererea de notificare sau de comunicare se situează, în mod vădit, în afara domeniului de aplicare al prezentului regulament, sau când neîndeplinirea cerințelor de formă impuse face imposibilă notificarea sau comunicarea, cererea și actele transmise se returnează fără întârzieri nejustificate agenției de transmitere, imediat după primire, împreună cu un aviz de returnare, utilizând formularul F din anexa I.

(4) Atunci când o agenție de primire primește un act pentru notificarea sau comunicarea căruia nu are competență teritorială, aceasta transmite respectivul act fără întârzieri nejustificate, împreună cu cererea, agenției de primire care are competență teritorială în statul membru de destinație, dacă cererea îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 8 alineatul (2). Agenția de primire informează în același timp în mod corespunzător agenția de transmitere, utilizând formularul G din anexa I. La primirea actului și a cererii de către agenția de primire care are competență teritorială în statul membru de destinație, respectiva agenție de primire transmite o confirmare de primire agenției de transmitere cât mai curând posibil și, în orice caz, în termen de șapte zile de la primire, utilizând formularul H din anexa I.

Articolul 11. Notificarea sau comunicarea actelor. (1) Agenția de primire notifică sau comunică actul ori dispune notificarea sau comunicarea actului, fie în conformitate cu dreptul statului membru de destinație, fie în modalitate specială solicitată de agenția de transmitere, dacă o astfel de modalitate nu este incompatibilă cu dreptul statului membru în cauză.

(2) Agenția de primire ia toate măsurile necesare pentru efectuarea notificării sau a comunicării unui act cât mai curând posibil și, în orice caz, în termen de o lună de la primirea acestuia. În cazul în care nu a fost posibilă notificarea sau comunicarea în termen de o lună de la primirea actului, agenția de primire:

(a) informează imediat agenția de transmitere prin intermediul formularului K din anexa I sau, în cazul în care agenția de transmitere a solicitat informații prin intermediul formularului I din anexa I, prin intermediul formularului J din anexa I; și

(b) continuă să ia măsurile necesare pentru notificarea sau comunicarea actului, în cazul în care notificarea sau comunicarea pare să se poată efectua într-un termen rezonabil, cu excepția situației în care agenția de transmitere indică faptul că notificarea sau comunicarea actului nu mai este necesară.

Articolul 12. Refuzul acceptării unui act. (1) Destinatarul poate refuza să accepte actul care se notifică sau comunică în cazul în care actul nu este redactat într-una dintre următoarele limbi sau însoțit de o traducere într-una dintre următoarele limbi:

(a) o limbă pe care destinatarul o înțelege; sau

(b) limba oficială a statului membru de destinație sau, în cazul în care în respectivul stat membru există mai multe limbi oficiale, limba oficială sau una dintre limbile oficiale ale locului în care urmează să se efectueze notificarea sau comunicarea.

(2) Agenția de primire informează destinatarul cu privire la dreptul prevăzut la alineatul (1) în cazul în care actul nu este redactat sau însoțit de o traducere într-o limbă menționată la litera (b) de la respectivul alineat, anexând la actul care trebuie notificat sau comunicat formularul L din anexa I, formular care trebuie furnizat în:

(a) limba oficială sau una dintre limbile oficiale ale statului membru de origine; și

(b) una dintre limbile menționate la alineatul (1) litera (b).

În cazul în care există indicii că destinatarul înțelege o limbă oficială a unui alt stat membru, formularul L din anexa I se furnizează și în respectiva limbă.

În cazul în care un stat membru traduce formularul L din anexa I într-o limbă a unei țări terțe, acesta comunică respectiva traducere Comisiei în vederea punerii acesteia la dispoziție pe portalul european e-justiție.

(3) Destinatarul poate refuza să accepte actul fie în momentul notificării sau al comunicării, fie în termen de două săptămâni de la momentul notificării sau al comunicării, întocmind o declarație scrisă a refuzării acceptării. În acest scop, destinatarul poate returna către agenția de primire fie formularul L din anexa I, fie o declarație scrisă care indică faptul că destinatarul refuză să accepte actul din cauza limbii în care este notificat sau comunicat.

(4) Atunci când agenția de primire este informată că destinatarul refuză să accepte actul, în temeiul alineatelor (1), (2) și (3), aceasta informează imediat agenția de transmitere prin intermediul certificatului de efectuare sau de neefectuare a notificării sau a comunicării actelor, utilizând formularul K din anexa I, și returnează cererea, precum și, după caz, fiecare act a cărui traducere este solicitată.

(5) Notificarea sau comunicarea actului refuzat poate fi remediată prin notificarea sau comunicarea către destinatar, în conformitate cu prezentul regulament, a respectivului act însoțit de o traducere într-una dintre limbile prevăzute la alineatul (1). Într-o astfel de situație, data notificării sau comunicării actului este data la care actul și traducerea acestuia au fost notificate sau comunicate în conformitate cu dreptul statului membru de destinație. Cu toate acestea, în cazul în care dreptul unui stat membru prevede obligația ca un act să fie notificat sau comunicat într-un anumit termen, data care se ia în considerare în ceea ce privește solicitantul este data notificării sau a comunicării actului inițial, stabilită în conformitate cu articolul 13 alineatul (2).

(6) Alineatele (1)-(5) se aplică și celorlalte mijloace de transmitere și de notificare sau comunicare a actelor judiciare prevăzute în secțiunea 2.

(7) În sensul alineatelor (1) și (2), agenții diplomati sau funcționarii consulari, în situațiile în care notificarea sau comunicarea este efectuată în conformitate cu articolul 17, precum și autoritatea sau persoana competentă în situațiile în care notificarea sau comunicarea este efectuată în conformitate cu articolul 18, 19 sau 20, informează destinatarul că acesta poate refuza să accepte actul și că fie formularul L din anexa I, fie o declarație scrisă de refuz trebuie să fie returnată respectivilor agenți sau funcționari, ori respectivei autorități sau respectivei persoane, după caz.

Articolul 13. Data notificării sau a comunicării. (1) Fără a aduce atingere articolului 12 alineatul (5), data notificării sau a comunicării efectuate în temeiul articolului 11 este data la care actul a fost notificat sau comunicat în conformitate cu dreptul statului membru de destinație.

(2) Cu toate acestea, în cazul în care dreptul unui stat membru prevede obligația ca un act să fie notificat sau comunicat într-un termen determinat, data luată în considerare, în ceea ce privește solicitantul, este cea stabilită de dreptul aceluia stat membru.

(3) Prezentul articol se aplică și în cazul celorlalte mijloace de transmitere și de notificare sau comunicare a actelor judiciare prevăzute în secțiunea 2.

Articolul 14. Certificatul de efectuare a notificării sau a comunicării și copia actului notificat sau comunicat. (1) La finalizarea formalităților privind notificarea sau comunicarea actului în cauză, agenția de primire întocmește un certificat de îndeplinire a respectivelor formalități utilizând formularul K din anexa I și îl transmite agenției de transmitere, împreună cu o copie a actului notificat sau comunicat, în cazul în care se aplică articolul 8 alineatul (4).

(2) Certificatul menționat la alineatul (1) se completează în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale din statul membru de origine sau într-o altă limbă pe care statul membru de origine a indicat că o va accepta. Fiecare stat membru indică orice limbă oficială a Uniunii, alta decât cea proprie în care poate fi completat formularul K din anexa I.

Articolul 15. Cheltuielile de notificare sau comunicare. (1) Notificarea sau comunicarea actelor judiciare provenind dintr-un stat membru nu poate să genereze obligații de plată sau de rambursare a taxelor sau a cheltuielilor ocazionate de serviciile oferite în acest sens de statul membru de destinație.

(2) Prin derogare de la alineatul (1), solicitantul plătește sau rambursează cheltuielile legate de:

(a) intervenția unui executor judecătoresc sau a unei persoane competente în conformitate cu dreptul statului membru de destinație;

(b) folosirea unei metode speciale de notificare sau de comunicare.

Statele membre stabilesc o taxă unică și fixă pentru intervenția unui executor judecătoresc sau a unei persoane competente, conform dreptului statului membru de destinație. Respectiva taxă trebuie să respecte principiile proporționalității și nediscriminării. Statele membre comunică astfel de taxe fixe Comisiei.

Secțiunea 2. Alte mijloace de transmitere și de notificare sau de comunicare a actelor judiciare

Articolul 16. Transmiterea pe cale diplomatică sau consulară. În situații excepționale, fiecare stat membru poate transmite acte judiciare, pe cale diplomatică sau consulară, în scopul notificării sau al comunicării către agențiile de primire sau organismele centrale ale altui stat membru.

Articolul 17. Notificarea sau comunicarea prin intermediul agenților diplomatici sau al funcționarilor consulari. (1) Fiecare stat membru poate proceda la notificarea sau comunicarea actelor judiciare persoanelor care au reședința într-un alt stat membru, fără a apela la măsuri coercitive, în mod direct prin agenții săi diplomatici sau funcționarii consulari.

(2) Un stat membru poate să comunice Comisiei că se opune ca, pe teritoriul său, notificarea sau comunicarea actelor judiciare să fie efectuată astfel cum se menționează la alineatul (1), cu excepția cazului în care actele trebuie notificate sau comunicate unui resortisant al statului membru de origine a actelor.

Articolul 18. Notificarea sau comunicarea prin intermediul serviciilor poștale. Notificarea sau comunicarea actelor judiciare poate fi efectuată direct prin intermediul serviciilor poștale în cazul persoanelor aflate într-un alt stat membru, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire sau printr-o modalitate echivalentă.

Articolul 19. Notificarea sau comunicarea electronică. (1) Notificarea sau comunicarea actelor judiciare poate fi efectuată direct către o persoană care are o adresă cunoscută în scopul notificării sau al comunicării în alt stat membru prin intermediul oricărei modalități electronice de notificare sau comunicare disponibile în temeiul dreptului intern al statului membru al instanței pentru notificarea sau comunicarea de acte la nivel național, cu condiția ca:

(a) actele să fie trimise și primite utilizând servicii de distribuție electronică înregistrată calificate în sensul Regulamentului (UE) nr. 910/2014, iar destinatarul să își fi dat în prealabil consimțământul expres pentru utilizarea de mijloace electronice în scopul notificării sau comunicării de acte în cursul procedurilor judiciare; sau

(b) destinatarul să își fi dat în prealabil, în fața instanței sau a autorității sesizate în cauză sau în fața părții responsabile de notificarea sau comunicarea actelor în cursul unor astfel de proceduri, consimțământul expres privind utilizarea e-mailului transmis către o adresă de e-mail specificată în scopul notificării sau comunicării de acte în cursul respectivei proceduri, iar destinatarul să confirme primirea actului prin intermediul unei confirmări de primire, care să menționeze data primirii.

(2) Pentru a garanta securitatea transmiterii, orice stat membru poate preciza și transmite Comisiei condițiile suplimentare în care va accepta notificarea sau comunicarea electronică menționată la alineatul (1) litera (b), în cazul în care dreptul său prevede condiții mai stricte în această privință sau nu permite notificarea sau comunicarea prin e-mail.

Articolul 20. Notificarea sau comunicarea directă. (1) Orice persoană care are un interes într-o cauză anume poate efectua notificarea sau comunicarea actelor judiciare direct prin intermediul executorilor judecătorești, al autorităților sau al altor persoane competente din statul membru în care se intenționează efectuarea notificării sau a comunicării, cu condiția ca o astfel de notificare sau comunicare directă să fie permisă în conformitate cu dreptul respectivului stat membru.

(2) Statul membru care permite notificarea sau comunicarea directă îi furnizează Comisiei informații cu privire la profesiile sau persoanele competente care sunt autorizate să efectueze notificarea sau comunicarea directă a actelor pe teritoriul său. Comisia pune la dispoziție informațiile respective pe portalul european e-justiție.

Capitolul III. Actele extrajudiciare

Articolul 21. Transmiterea și notificarea sau comunicarea actelor extrajudiciare. Actele extrajudiciare pot fi transmise către un alt stat membru și notificate sau comunicate în alt stat membru în conformitate cu prezentul regulament.

Capitolul IV. Dispoziții finale

Articolul 22. Neprezentarea pârâtului la înfățișare. (1) Atunci când un act de sesizare a instanței sau un act echivalent acestuia a trebuit să fie transmis într-un alt stat membru în vederea notificării sau a comunicării în temeiul prezentului regulament, iar pârâtul nu s-a prezentat la înfățișare, pronunțarea hotărârii se suspendă până când se stabilește dacă notificarea, comunicarea sau remiterea actului a avut loc în timp util pentru ca pârâtul să își poată pregăti apărarea și că:

(a) actul a fost notificat sau comunicat conform unei proceduri prevăzute de dreptul statului membru de destinație pentru notificarea sau comunicarea actelor, în cauzele interne, către persoanele aflate pe teritoriul său; sau

(b) actul a fost în fapt remis pârâtului sau la reședința pârâtului prin alt mijloc prevăzut în prezentul regulament.

(2) Orice stat membru poate să comunice Comisiei faptul că o instanță, în pofida dispozițiilor alineatului (1), poate pronunța o hotărâre, chiar dacă nu s-a primit niciun certificat de efectuare a notificării sau a comunicării ori a remiterii actului de sesizare a instanței sau a unui act echivalent acestuia, dacă sunt îndeplinite în mod cumulativ următoarele condiții:

(a) actul a fost transmis prin unul dintre mijloacele prevăzute în prezentul regulament;

(b) de la data transmiterii actului s-a scurs un termen considerat adecvat de către instanță în acel caz, dar nu mai puțin de șase luni;

(c) nu s-a obținut niciun tip de certificat, cu toate că autoritățile sau organismele competente ale statului membru de destinație au întreprins toate demersurile rezonabile în sensul obținerii acestuia.

Aceste informații sunt puse la dispoziție pe portalul european e-justiție.

(3) În pofida alineatelor (1) și (2), în cazuri urgente justificate, instanțele pot dispune orice măsură provizorie sau asigurătoare.

(4) Atunci când un act de sesizare a instanței sau un act echivalent acestuia a trebuit transmis în alt stat membru în scopul notificării sau al comunicării, în conformitate cu prezentul regulament, și a fost pronunțată o hotărâre împotriva unui pârât care nu s-a prezentat la înfățișare, judecătorul are facultatea de a dispune repunerea în termen a pârâtului pentru exercitarea unei căi de atac împotriva hotărârii dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele două condiții:

(a) pârâtul, din motive care nu îi sunt imputabile, nu a luat cunoștință de actul respectiv în timp util pentru a-și pregăti apărarea sau nu a luat cunoștință de hotărâre în timp util pentru a exercita o cale de atac; și

(b) pârâtul a prezentat la acțiune o apărare la prima vedere întemeiată.

O astfel de cerere de repunere în termen poate fi formulată numai într-un termen rezonabil de la data la care pârâtul a luat cunoștință de hotărâre.

Orice stat membru poate să comunice Comisiei faptul că o cerere de repunere în termen este inadmisibilă dacă este formulată după expirarea unui termen precizat de statul membru în respectiva comunicare. Respectivul termen nu poate fi în niciun caz mai scurt de un an de la data pronunțării hotărârii. Aceste informații sunt puse la dispoziție pe portalul european e-justiție.

(5) Alineatul (4) nu se aplică în cazul hotărârilor privind starea civilă sau capacitatea juridică a persoanelor.

Articolul 23. Modificarea anexei I. Comisia este împuternicită să adopte, în conformitate cu articolul 24, acte delegate de modificare a anexei I pentru a actualiza formularele prevăzute în respectiva anexă sau pentru a aduce modificări tehnice respectivelor formulare.

Articolul 24. Exercitarea delegării de competențe. (1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la prezentul articol.

(2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 23 se conferă Comisiei pe o perioadă de cinci ani de la 22 decembrie 2020. Comisia elaborează un raport privind delegarea de competențe cu cel puțin nouă luni înainte de încheierea perioadei de cinci ani. Delegarea de competențe se prelungește tacit cu perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opune prelungirii respective cu cel puțin trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.

(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 23 poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) Înainte de adoptarea unui act delegat, Comisia consultă experții desemnați de fiecare stat membru în conformitate cu principiile prevăzute în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare.

(5) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(6) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 23 intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecții în termen de două luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecții. Respectivul termen se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 25. Adoptarea de către Comisie a actelor de punere în aplicare. (1) Comisia adoptă acte de punere în aplicare privind elaborarea sistemului informatic descentralizat, stabilind următoarele:

(a) specificațiile tehnice care definesc metodele de comunicare prin mijloace electronice pentru sistemul informatic descentralizat;

(b) specificațiile tehnice ale protocoalelor de comunicare;

(c) obiectivele în materie de securitate a informațiilor și măsurile tehnice relevante care asigură standardele minime de securitate a informațiilor pentru prelucrarea și comunicarea informațiilor în cadrul sistemului informatic descentralizat;

(d) obiectivele minime de disponibilitate și posibilele cerințe tehnice conexe pentru serviciile furnizate de sistemul informatic descentralizat;

(e) înființarea unui comitet director care include reprezentanți ai statelor membre pentru a asigura funcționarea și întreținerea sistemului informatic descentralizat în vederea îndeplinirii obiectivelor prezentului regulament.

(2) Actele de punere în aplicare menționate la alineatul (1) din prezentul articol se adoptă până la 23 martie 2022 în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 26 alineatul (2).

Articolul 26. Procedura comitetului. (1) Comisia este asistată de un comitet. Respectivul comitet reprezintă un comitet în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 27. Software-ul de implementare de referință. (1) Comisia este responsabilă de elaborarea, întreținerea și dezvoltarea viitoare a unui software de implementare de referință, pe care statele membre pot opta să îl aplice drept sistemul lor back-end în locul unui sistem

informatic național. Elaborarea, întreținerea și dezvoltarea viitoare a software-ului de implementare de referință sunt finanțate din bugetul general al Uniunii.

(2) Comisia furnizează, întreține și sprijină cu titlu gratuit implementarea componentelor software care stau la baza punctelor de acces.

Articolul 28. Costurile sistemului informatic descentralizat. (1) Fiecare stat membru suportă costurile de instalare, de funcționare și de întreținere a punctelor sale de acces care interconectează sistemele informatice naționale în contextul sistemului informatic descentralizat.

(2) Fiecare stat membru suportă costurile de creare și de ajustare a sistemelor sale informatice naționale pentru a asigura interoperabilitatea acestora cu punctele de acces și suportă costurile de administrare, de funcționare și de întreținere a sistemelor respective.

(3) Alineatele (1) și (2) nu aduc atingere posibilității statelor membre de a solicita granturi pentru finanțarea activităților menționate la alineatele respective în cadrul programelor financiare ale Uniunii.

Articolul 29. Relația cu acordurile sau înțelegerile dintre statele membre. (1) În materiile aflate sub incidența sa, prezentul regulament prevalează asupra altor prevederi conținute în acordurile sau înțelegerile bilaterale sau multilaterale încheiate de către statele membre și, în special, în Convenția de la Haga din 15 noiembrie 1965 privind notificarea și comunicarea în străinătate a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială, în relațiile dintre statele membre care sunt părți la aceasta.

(2) Prezentul regulament nu împiedică menținerea sau încheierea de către statele membre a unor acorduri sau înțelegeri pentru accelerarea sau simplificarea suplimentară a transmiterii actelor, cu condiția ca respectivele acorduri sau înțelegeri să fie compatibile cu prezentul regulament.

(3) Statele membre transmit Comisiei:

(a) o copie a oricăror acorduri sau înțelegeri menționate la alineatul (2) încheiate între statele membre, precum și proiectele oricăror asemenea acorduri sau înțelegeri pe care intenționează să le adopte; și

(b) orice denunțare sau modificare a respectivelor acorduri sau înțelegeri.

Articolul 30. Asistența judiciară. Prezentul regulament nu aduce atingere aplicării articolului 24 din Convenția de la Haga din 1 martie 1954 privind procedura civilă sau articolului 13 din Convenția privind facilitarea accesului internațional la justiție din 25 octombrie 1980 între statele membre care sunt părți la respectivele convenții.

Articolul 31. Protecția informațiilor transmise. (1) Orice prelucrare a datelor cu caracter personal care are loc în temeiul prezentului regulament, inclusiv schimbul sau transmiterea de date cu caracter personal de către autoritățile competente, se efectuează în conformitate cu Regulamentul (UE) 2016/679.

Orice schimb sau transmitere de informații efectuate de către autoritățile competente la nivelul Uniunii se desfășoară în conformitate cu Regulamentul (UE) 2018/1725.

Datele cu caracter personal care nu sunt relevante pentru tratarea unui anumit caz sunt șterse imediat.

(2) Autoritatea sau autoritățile competente potrivit dreptului intern sunt considerate ca fiind operatori în sensul Regulamentului (UE) 2016/679 în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal în temeiul prezentului regulament.

(3) În pofida alineatelor (1) și (2), informațiile transmise în temeiul prezentului regulament nu pot fi utilizate de către agenția de primire decât în scopul pentru care au fost transmise.

(4) Agențiile de primire asigură păstrarea confidențialității acestor informații, în conformitate cu dreptul lor intern.

(5) Alineatele (3) și (4) nu aduc atingere dispozițiilor de drept intern în temeiul cărora persoanele în cauză au dreptul să fie informate cu privire la utilizarea informațiilor transmise în temeiul prezentului regulament.

(6) Prezentul regulament nu aduce atingere Directivei 2002/58/CE.

Articolul 32. Respectarea drepturilor fundamentale în conformitate cu dreptul Uniunii. Drepturile și libertățile fundamentale ale tuturor persoanelor implicate trebuie să fie pe deplin

respectate în conformitate cu dreptul Uniunii, în special dreptul la acces egal la justiție, la nediscriminare și la protecția datelor cu caracter personal și a vieții private.

Articolul 33. Comunicare, publicare și manual. (1) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre informațiile menționate la articolele 3, 7, 12, 14, 17, 19, 20 și 22.

Statele membre transmit Comisiei dacă dreptul lor intern prevede obligația ca un act să fie notificat sau comunicat într-un termen determinat, astfel cum este menționat la articolul 12 alineatul (5) și la articolul 13 alineatul (2).

(2) Statele membre pot informa Comisia dacă sunt în măsură să exploateze sistemul informatic descentralizat înainte de termenul impus de prezentul regulament. Comisia pune la dispoziție aceste informații în format electronic, în special pe portalul european e-justiție.

(3) Comisia publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* informațiile transmise în conformitate cu alineatul (1), cu excepția adreselor și a altor detalii de contact ale agențiilor și ale organismelor centrale, precum și a competenței teritoriale a acestora.

(4) Comisia întocmește și actualizează periodic un manual cuprinzând informațiile menționate la alineatul (1). Manualul este pus la dispoziție în format electronic, în special prin Rețeaua judiciară europeană în materie civilă și comercială și pe portalul european e-justiție.

Articolul 34. Monitorizare. (1) Până la 2 iulie 2023, Comisia stabilește un program detaliat de monitorizare a realizărilor, a rezultatelor și a impactului prezentului regulament.

(2) Programul de monitorizare stabilește măsurile pe care trebuie să le ia Comisia și, respectiv, statele membre pentru monitorizarea realizărilor, a rezultatelor și a impactului prezentului regulament. Acesta stabilește momentul colectării inițiale a datelor menționate la alineatul (3), care trebuie să aibă loc cel târziu până la 2 iulie 2026, precum și intervalele ulterioare când trebuie să fie colectate datele respective.

(3) Statele membre furnizează Comisiei, atunci când sunt disponibile, următoarele date necesare în vederea monitorizării:

(a) numărul de cereri de notificare sau comunicare de acte transmise în conformitate cu articolul 8;

(b) numărul de cereri de notificare sau comunicare de acte executate în conformitate cu articolul 11;

(c) numărul de cazuri în care cererea de notificare sau comunicare de acte a fost transmisă prin alte mijloace decât prin intermediul sistemului informatic descentralizat în conformitate cu articolul 5 alineatul (4);

(d) numărul de certificate de neefectuare a notificării sau a comunicării actelor;

(e) numărul de refuzuri ale actelor din motive de limbă primite de agențiile de transmitere.

(4) Software-ul de implementare de referință și, în cazul în care este echipat astfel, sistemul back-end național trebuie să colecteze în mod programat datele menționate la alineatul (3) literele (a), (b) și (d) și să le transmită Comisiei în mod regulat.

Articolul 35. Evaluare. (1) În cel mult cinci ani de la data aplicării articolului 5 în conformitate cu articolul 37 alineatul (2), Comisia efectuează o evaluare a prezentului regulament și prezintă Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un raport conținând principalele sale constatări, însoțit, atunci când este cazul, de o propunere legislativă.

(2) Statele membre îi furnizează Comisiei informațiile necesare pentru întocmirea raportului menționat la alineatul (1).

Articolul 36. Abrogări. (1) Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 se abrogă de la data aplicării prezentului regulament, cu excepția articolelor 4 și 6 din Regulamentul (CE) nr. 1393/2007, care se abrogă de la data aplicării articolelor 5, 8 și 10 menționate la articolul 37 alineatul (2) din prezentul regulament.

(2) Trimiterile la regulamentul abrogat se interpretează ca trimiteri la prezentul regulament și se citesc conform tabelului de corespondență prevăzut în anexa III.

Articolul 37. Intrare în vigoare și aplicare. (1) Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Se aplică de la 1 iulie 2022.